

القسم الأول

المحور الأول: الأسئلة القرآنية والتفسير

بخش اول: پاسخ های سید احمد الحسن علیه السلام

محور اول: پرسش های قرآنی و تفسیر

پرسش ۶۴۹: آیهی (وَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ....)

السؤال / ۶۴۹: اشرح آیه: (وَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ).

Taha - العراق / السليمانية

آیهی (چون تنها خدا را یاد کنند، دل های آن کسان که به قیامت ایمان نیاورده اند، نفرت گیرد، و چون نام دیگری جز او برده شود، شادمان شوند) را شرح دهید.

Taha - عراق - سلیمانیه

الجواب: بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين، وصلى الله على محمد وآل محمد الأئمة والمهديين وسلم تسليماً.

(وَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ) [الزمر: 45].

پاسخ: بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين، و صلى الله على محمد و آل محمد الاثمة و المهديين و سلم تسليماً.

(چون تنها خدا را یاد کنند، دل های آن کسان که به قیامت ایمان نیاورده اند، نفرت گیرد، و چون نام دیگری جز او برده شود، شادمان شوند) [3].

السؤال هنا هل هناك أحد يشتمن إذا ذكر الله وحده؟

پرسش اینجا است: آیا کسی وجود دارد که وقتی تنها خداوند یاد شود، بیزار گردد؟

الملحدون لا يشتمنون لأنهم أصلاً لا يعتقدون بوجوده ليشتموا منه،
المشركون لا يشتمنون لأنهم يعتقدون بأنه الله فكيف يشتمنون من ذكر
الله إضافة إلى أنهم يؤمنون بالآخرة ظاهراً.

مُلحدان بیزار نمی شوند؛ چرا که اصلاً به وجود خداوند اعتقادی ندارند تا از او بیزار شوند. مشرکان بیزار نمی شوند؛ چرا که اعتقاد دارند او خداوند است؛ پس چطور از یاد خداوند بیزار شوند؟ به علاوه آنها به ظاهر، به آخرت نیز ایمان دارند.

إذن المراد من ذكر الله هو ذكر خليفة الله في أرضه أو وجه الله أو الله
في الخلق، والمراد بالآخرة هو الغيب.

بنابراین منظور از یاد خداوند (الله)، یاد خلیفه ی او در زمین یا وجه خداوند یا همان
الله در خلق است و منظور از آخرت نیز، غیب می باشد.

فمن يكفرون بخليفة الله في أرضه في كل زمان هم من تشتمن قلوبهم
عند ذكره وحده أمامهم؛ لأنهم لا يؤمنون بالغيب (الآخرة) ويطلبون أن
يقهروا على الإيمان بخليفة الله بمعجزة مادية قاهرة لا تبقي أي مساحة
للغيب في حين أنهم يستبشرون إن ذكر علماءهم غير العاملين الذين
يحاربون خليفة الله في زمانهم ويطلبون المعجزة المادية القاهرة التي لا
تبقي أي مساحة للغيب أو الآخرة، فالذي لا يؤمن بالغيب والذين لا يوجد

في إيمانهم مساحة من الغيب لا يؤمنون بالآخرة في حقيقة أمرهم؛ لأن الآخرة غيب فكيف يؤمن بها من يطلب أن يكون إيمانه مرتكزاً على معجزة مادية ظاهرة مادياً مئة بالمئة؛ بحيث تنفي أي مساحة من الغيب في الإيمان.

بنابراین کسانی که در هر زمان به جانشین خداوند در زمینش کُفر می‌ورزند، کسانی هستند که وقتی در حضورشان تنها یاد او به میان می‌آید، بیزار می‌شوند؛ چرا که آنها به غیب (آخرت) ایمان ندارند و درخواست می‌کنند با معجزه‌ی مادی قاهر (مجبور کننده) که هیچ مجالی برای غیب یا آخرت باقی نمی‌گذارد، به ایمان به جانشین خداوند مجبور شوند؛ در حالی که اگر علمای بی‌عملشان یاد شوند، شادمان می‌شوند؛ کسانی که با خلیفه‌ی خداوند در زمانشان می‌جنگند و معجزه‌ی مادی قاهری درخواست می‌نمایند که هیچ مجالی برای غیب یا آخرت باقی نمی‌گذارد. کسی که به غیب ایمان ندارد و کسانی که در ایمانشان، جایگاهی برای غیب نباشد، در حقیقت، به آخرت ایمان ندارند؛ چرا که آخرت، غیب است. کسی که درخواست می‌کند ایمانش صدر در صد مبتنی بر معجزه‌ی مادی ظاهری باشد، به طوری که هر جایگاهی را برای حضور غیب در ایمان از بین ببرد، چگونه به آخرت (غیب) ایمان می‌آورد؟

إذن ففي زمن رسول الله محمد (صلى الله عليه وآله) والذي هو خليفة الله في أرضه الذين كفروا كانوا يشمئزون من ذكره ولكنهم يستبشرون إن ذكر سادتهم وملاهم وعلمائهم غير العاملين سواء كانوا أحنافاً أم يهوداً أم نصارى.

بنابراین در زمان رسول خدا حضرت محمد(ص) -کسی که خلیفه و جانشین خداوند در زمینش بود- کافران وقتی یاد او به میان می‌آمد بیزار می‌جستند ولی اگر یاد سروران، بزرگان و علمای بی‌عملشان به میان می‌آمد، شادمان می‌شدند؛ چه احناف و چه یهود یا نصارا.

والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته

أحمد الحسن - محرم الحرام / 1432 هـ

والسلام عليكم ورحمة الله و بركاته

احمد الحسن - محرم الحرام ١٤٣٢ هـ

[3]- زمر: 45.